

מביט אני אל עצמי הנסחב ברגלי אל הבלוק, ורואה את סודם של סיוטי. מוצנע הוא מתחת לכתובת שעל חזה של אחותי. אינני מתעלף, כי נסררתי מעצמי. הייתי לשנים. מה אז ועכשיו — מציאות-זמן-אחה, מוכסל לשנים — כן אני-אז ואני-עכשיו, זהות אחת, מפוצלת לשנים. אני מביט אל עצמי המעולף, ואל עצמי המביט אל עצמי אני מביט, ואת סודו של הפיצול אני רואה. מאחרי מסך העילסון הוא עומד: סוד הפיצול. אטיאט אל מול עיני, מתרומם מסך כבד של אש ואפר. מאחרי — מסך שני, אדום לוהט. מאחרי — מסך שלישי, טורקיז ניגר בתוך כחלת לזהבת — את אמי, ערומה, אני רואה, הולכת בשורה, בין כולם, פניה אל תא-הגזים. „אמא!... אמא!... אמא!...“

מה — אתה — רואה — אדון די-נור? מה אתה רואה? ... — — —

משמיר-אשוויץ שמעל לראשי מתגלגל אלי הקול. כרעמים מאיימים מהרהרות המלים ומכות כפטישים כבדים בתוף-אזני.

את אמי אני רואה, ערומה, בדרך אל הגזים. אני רץ אחריה וקורא: אמא!... אמא!... אני מחוץ לשורה, רץ אחריה: „אמא! אני קורא! „אמא!“ — אמא שלי ערומה בדרך אל הגזים. אני מביט אל ראש אמי ורואה את עצמי בתוך ראש אמי, בפנים. ואני רץ אחרי עצמי בתוך ראש אמי.

ואמי ערומה בדרך אל הגזים. אני נחנק!... הר-רחצה של אושוויץ! או ירדו מים מתוך המזלפים; עכשיו יורדים הגזים. אני הולך ונחנק לעיני הסחד של סיוטי. הסחד מביט בי. הוא גלוי. אני רואה את פניו. הוא הסוד של סיוטי. אני נחנק בתוך ראש אמי. אני בתוך תא הגזים, בפנים. אמא שלי, היפה מכל אמהות שבעולם, נחנקת בתוך-תוכי, ואני בתוך תא הגזים של אושוויץ. ואני — בתוך גולגולת-ראשה של אמי — מושלך אל סי המשרפה, אני נשרף, הולך ונשרף, ועובר את מנהרת המשרפה ומגיע אל תוך ליבת הכור המסתורי של אושוויץ, רואה את הכור, ומבעד לארובתו אני עולה לשמיים.

ועוד אני עומד אצל בלוק 14 ומביט אל עשן המתאבך מתוך ארובת-המשרפה, ומדמה לראות בתוך העשן את אמי, את אחותי, את אבי: הרי את כולם ראיתי בתוך גולגולת-ראשה של אמי כשהיא כדרכה אל תא-הגזים. וסתאום —

את עצמי אני רואה, עולה מתוך הארובה של אושוויץ. לימיני שמחזאי, לשמאלי עזאל. הם פורשים חופה מלכותית מעל לראשי. החופה מתייצבת כפטריו לזהבת בשמיים. בשופרות הם תוקעים ומכריזים לארבע כנסות הארץ, על שמי החדש: נוקליאום!

חיל ורעדה אחזוני. הן בתוך גולגולת-ראשי-אמי נשרפתי, ועמי כל בני משפחתי נשרפנו במשרפה של אושוויץ; הן עולה אני לרקיע השביעי, והנה, אני רואה; אמי עומדת לפני כס-הכבוד של אלוהים וזועקת: „הא לך, אלוהים! הא לך!“ והיא מעבירה מאחרי גבה את דינאלה, בתה בת השבע-עשרה, ופורמת את חזה של בתה: „הא לך, אלוהים! הא לך את ה-FELD HURE!“ ואלוהים מביט ורואה.

ואמי מעבירה מאחרי גבה את מוני, הילד שלה בן האחת-עשרה: „הא לך, אלוהים! הא לך את הפיסל של אושוויץ!“ ואמי זועקת:

„אל תסתיר פניך ממני, אלוהים! הבט בי ערומה שלחו אותי אלך, את שערותי גזו, ילדי זועקים אלי: אמא! אמא! האם אתה שמעת את זעקת ילדי הפיסל? האם אתה שמעת את מר-בכיה של בתי ה„פלד-הורה“? אני אמא שלהם. ואתה, אלוהים, מה? אתה מה?“ ואלוהים מביט ורואה — אותי.

כיצד יושב אני על כס-מלכותי תחת פטריה לזהבת ומביט אל עצמי העומד אצל בלוק 14, שלד של מוזולמן באושוויץ; מדמה לראות את בני-משפחתי עולים בעשן מפי הארובה ורואות עיני את עצמי: נוקליאום! אני נוקליאום! אהה, אלוהים! אלוהים!“

מהו המראה שאתה רואה, אדון די-נור? תאר לי את המראה המפחיד שאתה רואה — — —

„את עצמי אני רואה. את פני עצמי. בגולגולת-ראש אמי נשרפתי, ובבשר בני-משפחתי הזנתי את כור-המשרפה של אושוויץ.“

אני הנשרף! אני נוקליאום? אהה אלוהים! מיהו האני העומד למטה אצל בלוק 14, ומיהו האני, שם למעלה, המולך בתוך הפטריה הלהבת? מתי אני למעלה ומתי אני למטה? מתי אתה הוא אלוהים, הבורא, ומתי אתה האלוהים, המחריב? תחת שמיר-אשוויץ אני עומד. עיני נשואות אל עצמי בין שמחזאי ועזאל, מרים אני את ידי אל עצמי למעלה וזועק זעקה גדולה ומרה: „האם ירי, ידיום אלו, יצרו אותך, נוקליאום?“ „אני בן-אדם! ... זועק אני אל איש-ס. במוסק, לא רוחרפאים! לא שר: בן-אדם אני שרוצה לחיות! בן-אדם! בן-אדם!“

„איך הגעת למוסק שלנו?“ שואל איש-הס. „במשאית למשרפה, בתוך ארגז הסחם התחבאתי, מתוך ארגז הסחם יצאתי ומצאתי עצמי בתוך המוסך הסגור.“

„זיגפריד, עצור!“ שומע אני את מסקד המחנה המצווה עליו שלא יירה בי. „איין בראוור קרל!“ ואיש-הס. מחזיר אקדחו לנרתיקו.

את רגלי היחסות אני גורר ביער המושלג. יודע אני ששעותי ספורות. ממצעד-המוות ברחתי אל תוך היער. אל ערימת הירוים אני זזה, להיות בינותם. משך שנתיים-ימים הלכו ממנו והשאירוני אחריהם. להם נשבעתי את השבועה להיות להם לקול. אך מצטרף אני אליהם, כי גזוע אני, הולך וגזוע. בשארית כוחתי אני נושא עיני לשמיים וזועק:

„א.ד.מ.ע.י!... א.ד.מ.ע.י!“

ערימת השלדים הירוים ניצתת ללהבה גדולה. הוסכת מרכבת-אש. מתוך שלד-גופי המוזולמני נפרשות כנפיים, אני הולך והוסך סלמנדרה לזהבת. אני עוף-החול העולה מתוך האש של עצמי. וכמו טיל הנשלח למרום עולה אני מתוך ערימת השלדים בסערת זעקה — — — ומגיע בחזרה אל תוך גופי פנימה.